

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.071 van 3 mei 2017
in de zaak A. 222.024/XIV-37.395**

In zake: Ivo VANQUAETHOVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE 5907 LIMBURG
REGIO HOOFDSTAD
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo Lamon
kantoor houdend te 3500 Hasselt
de Schiervellaan 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 april 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de Lokale Politiezone Limburg Regio Hoofdstad van 13 april 2017 “waarbij het door verzoeker aangevraagde verlof voor de periode augustus 2017 gedeeltelijk is geweigerd.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2017, om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Hugo Lamon, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politie Limburg Regio Hoofdstad. Hij dient op 29 december 2016 een aanvraag in voor vakantieverlof gedurende de volledige maand augustus 2017.

Met een beslissing van de verwerende partij van 2 februari 2017 wordt het gevraagde verlof geweigerd voor de dagen van 2 tot 7 augustus, van 9 tot 13 augustus en van 15 tot 20 augustus.

Omwille van het gedeeltelijk geweigerde verlof, vat verzoeker het raadgevend orgaan belast met het geven van advies in geval van weigering van het vakantieverlof op 7 februari 2017. Dit orgaan geeft een advies op 3 april 2017.

Op 13 april 2017 beslist de verwerende partij dat verzoeker “een groot verlof [wordt] toegestaan van 12/08/2017 tot en met 31/08/2017”. Voor de periode van 2 tot en met 11 augustus 2017 stelt zij vast dat op 5, 6, 8 en 9 augustus

reeds verlof of rust is toegekend aan verzoeker. Verder stelt zij vast dat voor de andere dagen geen verlof kan worden toegekend, “dit omwille van de uitzonderlijke dienstomstandigheden”. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat zijn verlofaanvraag voor de maand augustus sedert 2001 nooit een probleem is geweest en dat hij dan met zijn echtgenote en dochters op reis gaat naar de Provence. Hij dient af te reizen op 10 augustus 2017, halfweg te overnachten en de vakantiewoning in de Provence te huren vanaf de volgende dag, 12 augustus. Volgens verzoeker is de vakantiewoning enkel beschikbaar gedurende een week vanaf 12 augustus, kan hij er echter pas aankomen op 14 augustus “en is de restperiode dat van het verlof kan worden genoten te klein om ernstig te zijn”. Uitwijken naar een andere periode kan niet omdat de vakantiewoning dan al verhuurd is en het verlof van verzoekers dochters reeds vastligt. Er is sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de woning nu nog beschikbaar is en dit ieder ogenblik kan veranderen.

Verzoeker betoogt nog dat hij in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen verkeert indien het feitelijk onmogelijk

wordt gemaakt een degelijke vakantiebestemming te vinden voor zichzelf, zijn echtgenote en zijn dochters. Ingevolge de terreurdreiging is het thans moeilijker dan ooit een passende bestemming te vinden in de eigen Europese regio. Verzoeker acht verlof essentieel voor het welzijn en hij beschouwt de jaarlijkse reis met de meerderjarige dochters als een belangrijk familiaal gebeuren.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Naar luid van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat, 2012-2013, 5-2277/1, 13*).

7. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen te oordelen dat hij zonder de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing schadelijke gevolgen of nadelen dreigt te ondergaan die van dien aard zijn dat hij het resultaat van de gewone procedure niet kan afwachten.

In wezen voert verzoeker aan dat hij zijn jaarlijkse vakantie niet kan doorbrengen met zijn echtgenote en dochters omdat de vakantiewoning, die hij in de Provence beoogt, enkel kan worden gehuurd gedurende één week vanaf 12 augustus 2017 terwijl zijn verlof pas begint op 12 augustus 2017 en hij er pas op 14 augustus zou kunnen aankomen.

Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen waarvan hij niet het minste concreet bewijs levert. Zo blijkt nergens uit dat de bewuste vakantiewoning enkel in de week vanaf 12 augustus 2017 ter beschikking is, noch

dat verzoekers dochters hun verlof niet kunnen verschuiven, noch dat geen enkel ander geschikt vakantieverblijf beschikbaar is in de door verzoeker gekozen streek gedurende zijn toegekend verlof. Waar verzoeker verwijst naar zijn gewenst verblijf in één bepaalde vakantiewoning gedurende één bepaalde week, betreft het een eigen keuze van verzoeker, vooralsnog overigens een niet uitgevoerde intentie. De voorgehouden schade, veroorzaakt door het feit dat verzoeker er pas op 14 en niet op 12 augustus zou kunnen aankomen en dus twee dagen van die week zou verliezen, zou dus het gevolg zijn van verzoekers eigen keuze doch niet van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ingevolge de korpsorder “opname van het verlof” van 29 december 2016 en de mails van commissaris van politie Jooken van 29 december 2016, 26 januari 2017 en 31 januari 2017 er minstens rekening mee diende te houden dat de toekenning van de volledige gewenste verlofperiode van de volle maand augustus 2017 niet zeker was.

Het blijkt dan ook niet dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

Conclusie

8. Er is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. Kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams